

har ment, den var saaledes at forstaa, at denne Uretfærdighed skulde afskaffes, saaledes at de ældre Lønningsklasser holdes fuldtallige, men da andre have forstaaet den lige modsat, vil jeg bede den ærede Minister om en Udtalelse, hvorvidt min Forstaaelse er den rette.

Dermed skal jeg afslutte de Bemærkninger, jeg kunde have at gøre, og kun slutte med at sige, at det forekommer mig ganske vist, at ligesom hele Forslaget nærmest er et Surrogat for den ønskelige Lønrevision, er en hel Del af dets enkelte Bestemmelser ogsaa nærmest Surrogater for de Krav, som selve de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger begrundede, men Krav, som det synes, at man ikke har villet tage Konsekvensen af at føre ud i Forslaget, og som man har slaet af paa, endnu inden Forslaget blev formet.

Madsen-Mygdal: Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlems (Rambusch) Udtalelser, begyndte han med at udtrykke sin Glæde over Lovforslaget, men han kyttede dertil en Række andre Betragtninger, idet han omtalte forskellige formentlige Uretfærdigheder. Disse Betragtninger finder jeg dog ikke Anledning til at komme ind paa, da de ikke have Interesse i Øjeblikket; og jeg skal saameget mindre komme ind derpaa, som han jo alligevel endte med at anbefale Sagen. Naar jeg skal sige et Par Ord om det foreliggende Lovforslag, vil jeg begynde med at minde om den just ikke glædelige Kendsgerning, som vi ikke saa sjælden iagttage her i Rigsdagen, at naar der gaar Politik i en Sag, kan denne Sag blive saa forunderlig stor. En ganske lille Sag kan, naar der gaar Politik i den, vokse sig saa stor, at den overskygger alt andet, som om Landets Ve og Vel afgang af den, og som om den var den største og vigtigste, der laa for. Noget saadant er netop Tilfældet med denne Sag. Naar man ser nøgternt, ædrueligt og rent sagligt paa den, maa det jo erkendes, at det i Virkeligheden er en lille Sag. Her er jo kun Tale om en Forbedring af nogle Embedsmænds og Bestillingsmænds Løn, som er fastsat saa langt tilbage som den 25. Juli 1867. Ganske vist er der indført adskillige midlertidige Tillæg til disse Lønninger, men naar dette Lovforslag bliver vedtaget, bortfalde jo alle disse midlertidige Tillæg. Maa jeg i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at det er en Misforstaaelse, naar man har staaet i den Formening, at vi foruden Lønningerne fra 1867 og de midlertidige

Tillæg til disse dels paa Finansloven, dels gennem særlige Love, nu skulle give dette ny Tillæg. Det er slet ikke Meningen. Naar dette Tillæg vedtages, bortfalde de midlertidige Tillæg paa Finansloven og de særlige Love. Hvad nu selve den foreliggende Sag angaar, drejer den sig jo væsentlig om to Ting. Det vigtigste, og ogsaa i finansiel Henseende det største, er jo Tillæget til de menige og til Underkorporaler m. fl., og det er jo alle Parter enige om. Foruden det er der saa disse Løjtnantslønninger, som man særlig opholder sig ved, og som for Hærens Vedkommende udgøre 127,000 Kr. og for Marinens 21,000 Kr. Ja, det er jo ganske vist saadant noget som 150,000 Kr. Men naar man ser hen til, at Lønningerne ere henvendte 40 Aar gamle, er der jo ikke noget særlig mærkeligt i dette, saa meget mindre, som det er en Kendsgerning, at man fra alle Partiers Side i flere Aar har været enig om, at disse Lønninger trænge til Forbedring. Man kan paavise Mænd fra alle Lejre, som have hævdet det, ikke blot i de sidste Aar, men allerede for en længere Aarrække tilbage, og det er fremdels en Kendsgerning, at ikke blot det nuværende Ministerium, men ogsaa det foregaaende, har været enig om at anse det for nødvendigt, at disse to Lovforslag gennemføres. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa nogen saglig Grundelse af Forslagene, jeg mener, den er fuldstændig overflødig. Dersom ærede Medlemmer ganske nøgternt og upolitisk ville læse Bemærkningerne igennem, ville de navnlig nu, da de have haft Lejlighed til at høre den højtærede Forsvarsminister begrunde Lovforslagene her i Salen, ganske sikkert finde, at der er al Grund til at fremme dem. Jeg skal derfor yde dem min Anbefaling baade paa egne og Meningsfællers Vegne, men idet jeg gør dette, vil jeg endnu tilføje en enkelt Bemærkning, som angaar Forsvarskommissionen, som jeg har den Ære at være Medlem af. Jeg skal forbigaa den ærede sidste Talers Kritik af Kommissionen, idet jeg dog maaske tør sige, at den var uberettiget. Iøvrigt skal jeg om denne Sags Forhold til Forsvarskommissionen erindre om, at det jo er gjort gældende, at den gør et Indgreb paa Forsvarskommissionens Omraade. Det er gjort gældende fra forskellige Sider, om end ikke i denne Sal, at den traadte hindrende i Vejen for Kommissionens Arbejde. Det er der ikke det mindste Gran af Sandhed i. Vort Arbejde gaar akkurat lige godt, enten denne Lov